

heeft blijkbaar het hoofd verloren, getuige de onberaden daad van den stuurman en een der matrozen, die over boord zijn gesprongen om zwemmende den wal te bereiken. — Tevergeefs. — Hunne poging faalt en al spoedig worden ze door den vloed machteloos meegesleurd.

Geen middel kennen zij, dan te wachten tot de sloep naderbij zal zijn gekomen. Of echter dan nog iets te redden zal overgebleven zijn, betwijfelen allen.

Daar heft Molm het peinzend neergebogen hoofd wat op en ziet zijne makkers aan.

„Jongens! Zoo kan 't niet. De sloep vordert haast niet en kan nog wel een kwartier werk hebben tegen 't tij op. 't Was daar net precies of-i niet vooruit kwam. En zóólang houdt het scheepje 't niet uit. Je kunt de inhouten hier hooren kraken. Weet jelui een middel er te komen?”

„Een lijn!” zegt aarzelend een der achtersten.

„Hoe krijg je er die?”

„'t Is onmogelijk!”

„Ze zijn verloren!”

„Gelukkig, die 't leven er afbrengt!”

„Waren ze maar zoo slim om zich langs boord te laten gaan en dan langs den dam hierheen te komen!”

„Langs den dam? Och, klets nou niet. Die zien ze niet eens. Hoe kunnen ze dat weten?”

Zoo klinken verschillende opmerkingen dooreen, snel elkaar volgend.

„Jongens! Een middel! 't Is gevaarlijk maar, 't kan,” roept Molm plotseling, als schoot hem onder de woordenwisseling een denkbeeld in. „Luister! *Wij* gaan over den dam naar 't scheepje. Kunnen we er misschien niet aan toe komen, allicht komen we zoover, dat we een lijn kunnen overgooien. Wij kennen den dam. Ik ga voorop, wie gaat mee?”

Zonder te wachten keert hij zich om. Wil hij alleen gaan?

Molm kent zijn makkers. Hij behoeft niet achter zich te zien, hij weet dat weinigen zullen aarzelen, dat stellig geen enkele achter blijft.

Met een paar schreden is hij bij het trapje, dat van het steenen hoofd naar den dam leidt. Met de lijn in de rechterhand stapt hij in het water, de linker heeft hij uitgestoken, zonder er op te letten, wie haar grijpt en zoo schrijdt hij voorzichtig, maar vrij snel voort met de voeten zoekend naar de ruimte tusschen twee palenrijen. De anderen dalen achtereenvolgens af en volgen hem.

Hand aan hand probeeren de moedige redders op den dam voort te gaan, één lange rij, de handen stevig in elkaar geklemd, met de voeten zoekend onder water naar het onveilige pad. Het water is sterk opgezet, en reikt hun tot aan de knie, een enkele zelfs tot aan de heup bijna. Molm, zet vast en rustig den voet tusschen de palenrijen, zwaar vooroverleunend tegen den wind en de aanrollende golven. De adem begeeft hem bijna. Toch houdt hij vol. Allen volgen onversaagd zijn spoor, op niets lettend dan op hun vóórman. Als er één struikelt, loopt de gansche rij gevaar!... Het water rijst en zijn krachten minderen in de worsteling met wind en water en ondanks